

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnotowego planu działań dotyczącego ochrony i dobrostanu zwierząt na lata 2006 — 2010

COM(2006) 13 wersja ostateczna

(2006/C 324/08)

Dnia 5 kwietnia 2006 r. Komisja Europejska, działając na podstawie art. 262 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, postanowiła zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wspomnianej powyżej.

Sekcja ds. Rolnictwa, Rozwoju Wsi i Środowiska Naturalnego, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię 8 września 2006 r. Sprawozdawcą był Leif E. NIELSEN.

Mając na względzie odnowienie składu Komitetu, Zgromadzenie Plenarne postanowiło przeprowadzić głosowanie nad niniejszą opinią na sesji plenarnej w październiku i zgodnie z art. 20 regulaminu wewnętrznego wyznaczyło Leifa E. NIELSENA na sprawozdawcę generalnego.

Na 430. sesji plenarnej w dniu 26 października 2006 r. Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny przyjął 92 głosami — 1 osoba wstrzymała się od głosu — następującą opinię:

1. Wnioski i zalecenia

1.1 W znacznej części Unii Europejskiej, jak również poza jej terytorium, rośnie zainteresowanie ochroną i dobrostanem zwierząt. Stosowne jest wsparcie w tym zakresie sił rynkowych i dostosowanie w niezbędnym stopniu unijnych przepisów dotyczących wymogów minimalnych. Nie oznacza to koniecznie wprowadzania bardziej restrykcyjnych wymagań — chodzi raczej o lepsze, istotniejsze z merytorycznego punktu widzenia uregulowania oparte na badaniach naukowych i społeczno-ekonomicznych. Ważne jest także wprowadzenie formy wspólnego oznaczenia jakościowego tych produktów, które spełniałyby szczególne wymogi dotyczące dobrostanu zwierząt. Potrzebne są znaczne udoskonalenia, również jeśli chodzi o zwierzęta wykorzystywane w badaniach naukowych i w celach doświadczalnych, a także do ustawowych badań kontrolnych.

1.2 Przygotowany przez komisję plan działań w dużym stopniu uwzględnia te potrzeby i może stanowić podstawę do ustalania dalszych priorytetów w tym zakresie. Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny zasadniczo popiera wniosek dotyczący strategii, ale w dalszym ciągu będzie przyglądał się konkretnym propozycjom Komisji pod kątem zachowania równowagi między wymaganiami w zakresie ochrony zwierząt a perspektywą społeczno-ekonomiczną. Decydujące znaczenie ma jednak to, by import z krajów trzecich o mniej restrykcyjnych normach nie doprowadził do wyparcia produktów unijnych, ponieważ skutkowałoby to przeniesieniem hodowli zwierząt w miejsca o niedostatecznym poziomie ochrony, a unijni producenci byliby zmuszeni do zaprzestania produkcji. EKES nie jest przekonany, że działania Komisji mogą zapewnić w tej sprawie rozwiązanie wystarczająco trwałe.

1.3 EKES wyraża ubolewanie, że nie jest możliwe omówienie tego zagadnienia podczas obecnej rundy negocjacji Światowej Organizacji Handlu. Niemniej jednak w handlu produktami rolnymi zasadnicze znaczenie w dłuższej perspektywie ma uznanie dobrostanu zwierząt za czynnik pozahandlowy. W przeciwnym wypadku Unia Europejska może zostać zmuszona do podjęcia jednostronnych kroków mających na celu zagwarantowanie zrozumienia dla potrzeby dostosowania sytuacji

prawnej. W krótszym okresie zarówno Komisja, jak i społeczeństwo obywatelskie muszą wywierać presję na handel detaliczny i przemysł spożywczy w UE, by zapewnić przestrzeganie odpowiednich norm poprzez mechanizmy certyfikacji i podobne gwarancje w przypadku importu z krajów trzecich.

1.4 W dziedzinie badań konieczna jest koordynacja i rozszerzenie zakresu prac w celu możliwie najlepszego wspólnego wykorzystania środków. W regularnych odstępach czasu należy także dokonywać przeglądu postanowień, m.in. z punktu widzenia rozwoju technicznego i najnowszej wiedzy.

1.5 Komitet z zadowoleniem przyjmuje między innymi propozycję utworzenia europejskiego ośrodka lub laboratorium ochrony zwierząt. Jednakże należałoby się zastanowić, czy nie istnieje możliwość znalezienia dalej idącego rozwiązania, w postaci utworzenia ośrodka światowego, który mógłby się przyczynić do rozwiązania problemów dotyczących ochrony i dobrostanu zwierząt oraz wsparcia w ten sposób pracy OIE⁽¹⁾ i Rady Europy oraz dwustronnych porozumień zawieranych przez UE.

1.6 Ponadto Komisja, we współpracy z OIE i Radą Europy, powinna podjąć inicjatywę zorganizowania międzynarodowej konferencji w celu utworzenia stałej sieci z udziałem naukowców z państw trzecich oraz prowadzenia na większą skalę nieformalnej współpracy międzynarodowej.

1.7 W odniesieniu do wykorzystywania zwierząt w celach doświadczalnych i w badaniach toksykologicznych Komitet uważa, że konieczne jest rozszerzenie strategii i uwzględnienie kryterium zapotrzebowania, zgodnie z którym w społeczeństwie musiałyby występować udowodnione zapotrzebowanie na dany produkt.

2. Streszczenie planu działań

2.1 Nadrzędnym celem planu działań jest zapewnienie dobrostanu zwierząt w UE i na całym świecie, wskazanie potrzeby działań w przyszłości oraz zapewnienie skuteczniejszej koordynacji istniejących zasobów. Kontroli i ocenie zgodnie z

⁽¹⁾ Światowa Organizacja Zdrowia Zwierząt (wcześniej „Międzynarodowy Urząd ds. Epidemii Zwierzęcych”).

planem powinno podlegać następujących pięć głównych obszarów działań na lata 2006 — 2010, również z punktu widzenia ich kontynuacji po 2010 r.:

- dostosowanie istniejących minimalnych wymogów zgodnie z nowymi wynikami badań naukowych oraz oceną skutków społeczno-gospodarczych;
- wspieranie przyszłych badań;
- wprowadzenie standardowych wskaźników w dziedzinie dobrostanu zwierząt;
- realizacja inicjatyw ukierunkowanych na edukację w zakresie istniejących norm;
- wspieranie inicjatyw międzynarodowych na rzecz poprawy świadomości w dziedzinie ochrony zwierząt i poszukiwanie konsensu w tej sprawie.

2.2 Plan obejmuje ponadto 28 inicjatyw, które Komisja zamierza zrealizować do 2010 r. Dwadzieścia jeden spośród tych przedsięwzięć tworzy katalog działań już realizowanych lub których realizacja została zapowiedziana bądź przewidziana w szczególnych przepisach wspólnotowych.

2.3 Równocześnie Komisja przedłożyła dokumenty robocze stanowiące strategiczną podstawę inicjatyw oraz opisujące podstawę działań proponowanych w ramach planu. Dla Komisji ważnym elementem planu działań jest przestrzeganie przyjętej w 2005 r. deklaracji w sprawie doświadczeń prowadzonych na zwierzętach^(?).

2.4 Według oceny Komisji lepsza koordynacja prac właściwych służb ułatwiłaby jej wykonywanie zadań w zakresie ochrony zwierząt. Przyczyniłoby się to również do bardziej konsekwentnych i lepiej skoordynowanych wysiłków we wszystkich dziedzinach polityki Komisji. Działania wiążące się z ochroną zwierząt powinny również być oceniane zgodnie z Protokołem do Traktatu ustanawiającego WE w sprawie ochrony i dobrostanu zwierząt oraz z uwzględnieniem skutków społeczno-gospodarczych.

3. Uwagi ogólne

3.1 Jako przedstawiciel społeczeństwa obywatelskiego, z uwagi na swój reprezentatywny skład, EKES ponosi oczywiście współodpowiedzialność za opracowanie przepisów dotyczących ochrony zwierząt jako części „europejskiego modelu społecznego”^(?). Ważne jest, aby utrzymać dotychczas proponowany kierunek i zapewnić zachowanie dobrostanu zwierząt w UE na stosownym, możliwym do zaakceptowania poziomie, nie powo-

(?) Deklaracja w sprawie prowadzenia doświadczeń na zwierzętach została przyjęta w dniu 7 listopada 2005 r. w Brukseli. Dotyczy ona realizacji planu działań w sprawie stosowania zasady 3R: *reduction* (ograniczenie liczby zwierząt wykorzystywanych do celów doświadczalnych), *refinement* (udoskonalenie modeli prowadzenia badań z niewielkim obciążeniem dla zwierząt) oraz *replacement* (zastąpienie — opracowanie metod alternatywnych dla doświadczeń przeprowadzanych na zwierzętach).

(?) Z tego względu należy ubolewać nad tym, że dopiero ponad trzy miesiące po przedłożeniu planu działań postanowiono zasięgnąć opinii EKES-u.

dując przy tym niepotrzebnych zakłóceń konkurencji ani nie osłabiając poziomu ochrony zwierząt poprzez import z krajów trzecich o mniej restrykcyjnych standardach. Nadrzędny plan strategiczny zwiększa również przejrzystość prac i poprawia możliwości konstruktywnej współpracy wszystkich zainteresowanych. Dotyczy to zwłaszcza producentów rolnych, którzy ze względu na swoje długoterminowe inwestycje, motywację i gospodarowanie powinni uczestniczyć w tworzeniu przyszłej strategii.

3.2 Sektor rolny w UE jest z reguły otwarty na odpowiednie i wyważone postanowienia dotyczące ochrony zwierząt, wskazuje jednakże na ryzyko zakłócenia konkurencji, wynikające z jednej strony z możliwości nałożenia dodatkowych obowiązków na poziomie krajowym, z drugiej zaś — z przywozu z państw trzecich, w których nie obowiązują żadne lub obowiązują mniej restrykcyjne standardy. Ryzyko zakłócenia konkurencji wynikające z dodatkowych przepisów krajowych zwiększa się jeszcze wskutek podnoszonego w ramach WPR wymogu dotyczącego współzależności (*cross-compliance*). Prowadzi to do niepewności prawnej w państwach członkowskich i potrzeby udzielania odpowiednich wyjaśnień.

3.3 W przypadku przywozu z krajów trzecich wspólne przepisy unijne mające zastosowanie na rynku wewnętrznym obejmującym 30 krajów o łącznej populacji rzędu 500 milionów mieszkańców⁽⁴⁾ byłyby zachętą również dla państw nienależących do UE oraz w odniesieniu do ich eksportu do UE. Na przykład Międzynarodowa Korporacja Finansowa, należąca do Banku Światowego, zwróciła niedawno uwagę na wzrastające światowe zainteresowanie dobrostanem zwierząt i na konieczność wprowadzenia dostosowań, które powinny mieć miejsce zarówno w produkcji pierwotnej, jak i w przemyśle przetwórczym⁽⁵⁾.

3.4 Jednakże w krótkim okresie należałoby uświadomić sieciom handlu detalicznego i przemysłowi przetwórczemu w UE, że importując produkty rolne oraz przetworzone produkty zwierzęce z krajów trzecich, powinny we własnym interesie i z uwagi na swój wizerunek publiczny zwracać uwagę na przestrzeganie odpowiedniego kodeksu zachowań w kraju produkcji, zawierającego również standardy ochrony zwierząt zgodne z odpowiednimi przepisami UE. Powinno się to odbywać na przykład w formie wiążącej współpracy z dostawcami⁽⁶⁾. Komisja bezwzględnie powinna podjąć działania na rzecz realizacji tego celu. Również społeczeństwo obywatelskie powinno zwrócić uwagę na to zagadnienie poprzez media. Należy uświadomić sieciom handlu detalicznego i przemysłowi spożywczemu

(4) Uwzględniając także Norwegię, Islandię i Liechtenstein, które należą do rynku wewnętrznego UE (Europejski Obszar Gospodarczy), jak również Rumunię i Bułgarię.

(5) *Creating Business Opportunity through Improved Animal Welfare* [Stwarzanie możliwości w działalności gospodarczej poprzez udoskonalenia w zakresie dobrostanu zwierząt] — Międzynarodowa Korporacja Finansowa (IFC) Banku Światowego, kwiecień 2006 r. IFC obejmuje 178 państw członkowskich; wezwanie dotyczy w szczególności inwestycji w krajach rozwijających się ukierunkowanych na eksport do krajów uprzemysłowionych.

Jeżeli chodzi o dobrostan zwierząt, w niektórych krajach obowiązują ponadto tradycyjne kodeksy zachowań, nie ma natomiast konkretnych regulacji prawnych. Dotyczy to na przykład Australii, Nowej Zelandii, Argentyny i Brazylii.

(6) Wiążąca współpraca może na przykład polegać na podejmowaniu przez producenta (w kraju trzecim) i importera z UE wspólnych wysiłków w dziedzinie badań i rozwoju oraz certyfikacji w celu spełnienia standardów w zakresie produkcji i przetwórstwa, jak to się dzieje w coraz większym stopniu w UE.

w UE, że w przyszłości, przy okazji importu produktów rolnych oraz przetworzonych produktów zwierzęcych z krajów trzecich, na warunki produkcji zwracać się będzie większą uwagę. Organizacje konsumenckie i związki rolnicze powinny podjąć wspólne działania zmierzające w tym kierunku na szczeblu krajowym. Jednocześnie, niezależnie od tego wszystkiego, decydujące znaczenie w dłuższym okresie ma uznanie dobrostanu zwierząt w handlu produktami rolnymi za czynnik pozahandlowy (patrz niżej).

3.5 Jeżeli chodzi o ryzyko zakłóceń konkurencji w UE, harmonizacja przepisów związana z zakazem wprowadzania bardziej restrykcyjnych norm krajowych byłaby nielogiczna i nie do zaakceptowania przez opinię publiczną w wielu państwach członkowskich. Jeżeli jednak przyszłe minimalne standardy unijne będą opierać się na bardziej rzeczowych kryteriach, na badaniach i doświadczeniach naukowych, można założyć, że poziom ich zrozumienia i akceptacji wzrośnie i że zniknie przyczyna wprowadzania dalszych przepisów krajowych. Aby zapewnić rzeczowe uregulowania, nowe rozwiązania powinny koniecznie opierać się na danych naukowych i odpowiednich ocenach społeczno-gospodarczych. Jednocześnie należy zapewnić kompetentną ocenę i stosowanie wyników badań naukowych jako etap na drodze do wprowadzenia proponowanych wskaźników. Należy również dać państwom członkowskim możliwość działania w sposób elastyczny, oparty na uwarunkowaniach klimatycznych i środowiskowych.

3.6 Zdaniem Komisji dostosowywanie takich standardów, zarządzanie nimi i ich rozpowszechnianie, jak również przeprowadzanie istotnych badań społeczno-gospodarczych i dokonywanie oceny skutków można wesprzeć poprzez utworzenie europejskiego ośrodka lub laboratorium ochrony zwierząt. EKES opowiada się za rozważeniem bardziej dalekosiężnego rozwiązania, czyli za utworzeniem centrum ogólnoświatowego, które mogłoby wnieść wkład w rozwiązywanie kwestii ochrony zwierząt na szczeblu międzynarodowym, wspierając jednocześnie działania Światowej Organizacji Zdrowia Zwierząt (OIE) i Rady Europy oraz ewentualne porozumienia dwustronne.

3.7 W odniesieniu do kwestii zwierząt wykorzystywanych do celów doświadczalnych Komitet uznaje partnerstwo między Komisją a przemysłem na rzecz rozwiązań alternatywnych w celu ochrony zwierząt w przemyśle za godne poparcia, również w związku z ustanowieniem ośrodka i projektem strategii dotyczącej zastosowania tak zwanej zasady 3R, która może stanowić wytyczne dotyczące wykorzystywania zwierząt do celów doświadczalnych w UE (⁷). Inicjatywa Komisji może mieć pozytywny wpływ na działania, które służą wsparciu metod alternatywnych i są już podejmowane w związku z innymi pracami (⁸). Jednocześnie Komitet opowiada się jednak za rozszerzeniem strategii o kryterium zapotrzebowania, tak aby przetestowanie na zwierzętach produktu, który wymaga zastosowania danej substancji chemicznej lub substancji innego rodzaju, było uzależnione od zapotrzebowania społecznego na taki produkt.

(⁷) Około 90 % zwierząt doświadczalnych wykorzystywanych jest w dziedzinie badań i rozwoju, 10 % wykorzystywane jest w obowiązkowych toksykologicznych testach bezpieczeństwa nowych produktów leczniczych i chemikaliów. Coraz większa uwaga poświęcana zwierzętom wykorzystywanym do celów doświadczalnych uwidacznia się w unijnej dyrektywie w sprawie produktów kosmetycznych, która zobowiązuje przemysł do opracowania alternatyw dla doświadczeń przeprowadzanych na zwierzętach.

(⁸) W szczególności Europejskie Centrum Uznawania Metod Alternatywnych (ECVAM) oraz Europejska platforma na rzecz metod alternatywnych (*European Consensus Platform for Alternatives to Animal Experimentation* — ECOPA).

Zakłócenie konkurencji w przypadku importu z państw trzecich

3.8 Ze względu na silną presję konkurencyjną i otwarcie rynku UE należy uwzględnić znaczne ryzyko stopniowego zagrożenia produkcji i zbytu w UE, jak również na rynkach poza Unią Europejską, przez produkty z państw trzecich, w których nie obowiązują żadne lub obowiązują mniej restrykcyjne normy ochrony zwierząt. Ponieważ wzrost kosztów spowodowany ochroną zwierząt jest duży w porównaniu z bardzo ograniczoną marżą zysku w rolnictwie, mógłby on być czynnikiem, który decydowałby o tym, czy dany rolnik jest w stanie dalej prowadzić gospodarstwo. Ponadto w większości przypadków ukierunkowanie produkcji na wąską grupę konsumentów skłonnych płacić wyższą cenę mogłoby być dla rolników zbyt ryzykowne (⁹).

3.9 Zatem przywóz z krajów trzecich, w których obowiązują mniej restrykcyjne normy ochrony zwierząt, powoduje złożone problemy i Komitet w żadnym wypadku nie jest przekonany, że plan działań Komisji będzie wystarczający dla zapewnienia trwałych i zrównoważonych rozwiązań. Komitet wyraża głębokie ubolewanie, że ten problem nie może zostać rozpatrzony podczas obecnej rundy negocjacji w Światowej Organizacji Handlu (WTO). Niemniej jednak Unia Europejska powinna nadal dążyć do tego, by w ramach WTO działania na rzecz ochrony zwierząt w handlu produktami rolnymi zostały uznane za czynnik pozahandlowy.

3.10 Jeżeli nie uda się w ten sposób znaleźć zrównoważonych rozwiązań ani osiągnąć dostatecznego porozumienia w ramach WTO, Unia Europejska powinna, pomimo braku międzynarodowej akceptacji, wymagać przestrzegania odpowiednich uregulowań w odniesieniu do przywozu z państw trzecich. W celu przyciągnięcia uwagi i osiągnięcia zrozumienia dla konieczności dostosowania sytuacji prawnej konieczna może się okazać prowokacja.

4. Uwagi szczegółowe

4.1 Wypełnienie odpowiednich postanowień UE wymaga dotrzymania przez instytucje unijne i państwa członkowskie określonych przez nie terminów przedkładania, przyjmowania i wdrażania konkretnych postanowień, co jak dotąd nie zawsze było regułą. W konsekwencji termin realizacji szeregu inicjatyw przewidzianych w planie działań został przekroczony w odniesieniu do wcześniejszych decyzji.

4.2 Plan działań nie obejmuje problemów związanych z transportem zwierząt na duże odległości, który jest wynikiem działania rynku wewnętrznego UE i likwidacji granic weterynaryjnych. W 2004 r. Rada zatwierdziła zmianę przepisów dotyczących ochrony zwierząt w transporcie, wchodzącą w życie od 2007 r. (¹⁰), a Komisja ogłosiła zamiar przedstawienia wniosku po roku 2010. Tak samo jak w innych obszarach, tak

(⁹) Chociaż opinia publiczna może być nastawiona pozytywnie do wzrostu cen spowodowanego działaniami na rzecz ochrony zwierząt, to w praktyce konsumenci reagują z reguły odmiennie.

(¹⁰) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań oraz zmieniające dyrektywy 64/432/EWG i 93/119/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 1255/97.

i tutaj ważne jest, by regulacje opierały się na badaniach naukowych, a kluczowe przepisy dotyczące czasu transportu i miejsca dla zwierząt podczas transportu podlegały skuteczniejszej kontroli.

4.3 Wszystkie doświadczenia wskazują, że zarządzanie jest czynnikiem decydującym w odniesieniu do ochrony zwierząt. W przyszłych przepisach dotyczących ochrony zwierząt należy skoncentrować się na tym aspekcie, w szczególności należy m. in. opracować wymogi dotyczące wykształcenia i doradztwa, co z kolei powinno łączyć się z bieżącą kontrolą dobrostanu zwierząt w systemach produkcji. Jednocześnie systemy produkcji powinny podlegać mniej szczegółowym regulacjom, a przepisy powinny być stanowione w taki sposób, by były łatwiejsze w stosowaniu.

4.4 Produkcja zwierzęca jest kształtowana pod względem strukturalnym przez coraz większe i bardziej wyspecjalizowane jednostki produkcyjne oraz nowe technologie. Umożliwia to lepszą niż dotychczas kontrolę dobrostanu zwierząt, na przykład przez opracowanie szeregu wskaźników istotnych dla ochrony zwierząt. Ponadto nowe budynki produkcyjne mogą być projektowane na podstawie coraz dokładniejszej wiedzy dotyczącej obiektywnych, mierzalnych wskaźników w dziedzinie ochrony zwierząt. W tym kontekście zdefiniowanie naukowo uzasadnionych wzorców przez proponowany ośrodek służyłoby rozwojowi. Stosowanie nowych wymogów powinno jednak uwzględniać długi okres amortyzacji inwestycji w rolnictwie.

4.5 EKES popiera stworzenie specjalnej „platformy informacyjnej” w dziedzinie ochrony zwierząt, która wspierałaby dialog i rozpowszechnianie wiedzy fachowej między konsumentami, producentami, przedstawicielami handlu detalicznego, przemysłu itd. ⁽¹⁾ W tej dziedzinie istnieją wprawdzie znaczne ograniczenia, na przykład dla konsumenta praktycznie niemożliwe jest dostrzeżenie różnic między poszczególnymi systemami produkcji, wraz z ich zaletami i wadami. Organizacje konsumentów życzyłyby sobie zatem, aby UE i państwa członkowskie przejęły odpowiedzialność poprzez ustanowienie standardów minimalnych.

4.6 EKES popiera również wdrożenie wspólnego systemu wprowadzania do obrotu, który wspierałby stosowanie takich standardów ochrony zwierząt, które wykraczałyby poza wymogi minimalne. Najważniejsze jest znalezienie podstaw uregulowania we wspólnych obiektywnych kryteriach i udokumentowanych dowodach naukowych. Wprawdzie UE może opracować na potrzeby producentów i handlu stosowną regulację dotyczącą etykietowania, ale decydujące znaczenie ma przyspieszenie opracowywania produktów odpowiadających bardziej restrykcyjnym

normom ochrony zwierząt w możliwie dużym zakresie za pośrednictwem sił rynkowych. Warunkiem sukcesu jest jednak wprowadzenie równoległe do uregulowań dotyczących etykietowania odpowiednich działań kontrolnych i ukierunkowanej kampanii informacyjnej, by zapewnić ich wiarygodność.

4.7 Decyzja o wprowadzeniu uregulowania dotyczącego etykietowania, przewidującego obowiązek oznaczania kraju pochodzenia produktu importowanego, zostanie podjęta na szczeblu ogólnym. Takie uregulowanie jest szczególnie istotne w odniesieniu do produktów zwierzęcych, jak i wyrobów powstałych w procesie ich dalszego przetwarzania. Należy informować, że w danym przypadku produkt nie został wytworzony zgodnie z unijnymi standardami ochrony zwierząt.

4.8 Zgodnie z planem działań Komisji produkcja ekologiczna wyróżnia się dążeniem do spełniania wysokich standardów, dlatego zdaniem Komisji powinna stanowić drogowskaz dla najwyższych standardów ochrony zwierząt ⁽¹²⁾. Doświadczenia pokazują, że na niektórych obszarach możliwe jest osiągnięcie lepszej ochrony zwierząt dzięki produkcji ekologicznej, jednakże równocześnie panują tam niewłaściwe relacje i istnieje zapotrzebowanie na dodatkową wiedzę.

4.9 Bezwzględnie konieczne jest możliwie najlepsze wykorzystanie zasobów w Unii Europejskiej. Dotyczy to nie tylko badań i doświadczeń naukowych, gdzie należy skoordynować zasoby państw członkowskich dla osiągnięcia możliwie nieograniczonej wzajemnej korzyści. Koordynacja poprzez ustanowienie wspólnego komitetu doradczego, składającego się ze specjalistów, mogłaby przyczynić się do lepszego wykorzystania zasobów. Ponadto Komisja mogłaby we współpracy z OIE i Radą Europy podjąć inicjatywę zorganizowania międzynarodowej konferencji, która umożliwiłaby stworzenie stałej sieci naukowców zarówno z UE, jak i spoza niej, oraz pozwoliłaby na wzmocnienie nieformalnej współpracy międzynarodowej w tej dziedzinie.

4.10 Środki weterynaryjne UE oraz unijne środki zwalczania chorób wywołują szereg konsekwencji społecznych dla państwa nawet jeśli ich powiązanie nie zawsze wydaje się jednoznaczne. Ponadto opinia publiczna jest zaniepokojona, gdy w wyniku wybuchu niebezpiecznych zwierzęcych chorób zakaźnych dochodzi do uśmiercenia i usunięcia dużej liczby zdrowych zwierząt. Dlatego też należy skupić się na wzmocnieniu środków zapobiegawczych i przygotować, w porozumieniu i współpracy z badaczami i weterynarzami, realistyczne rozwiązania alternatywne w walce z zakaźnymi chorobami zwierząt hodowlanych.

Bruksela, 26 października 2006 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Dimitris DIMITRIADIS

⁽¹⁾ Częścią platformy informacyjnej mogłaby być na przykład strona internetowa z opisem standardów i wskaźników oraz ich znaczenia, szczególnie w połączeniu z uregulowaniem dotyczącym etykietowania.

⁽¹²⁾ Propozycja Komisji dotycząca definicji produktów ekologicznych wywodzi się z dokumentu COM(2005) 671, tj. wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady w sprawie produkcji ekologicznej i etykietowania produktów ekologicznych oraz wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (EWG) nr 2092/91 w sprawie produkcji ekologicznej produktów rolnych oraz znakowania produktów rolnych i środków spożywczych.